

Νίκος Παναγιωτόπουλος

ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ

**Χρήμα και προπαγάνδα
 οι δύο εχθροί του σινεμά**

Μουσουλές, μανταρινές, βερκοκίες... Σε νησίδες πολύβουον Λεωφόρων, σε χαλάσματα σπιτιών και δημόσιους κήπους, μπροστά στα μάτια μας, στις συνθισμένες διαδρομές μας... Με το χάρτη των οπωροφόρων της Αθήνας στην τσέπη του Νίκου Παναγιωτόπουλος, από τους κορυφαίους σκηνοθέτες μας, ξεδιπλώνει στη νέα του ταινία τα αρώματα και τις γεύσεις μιας γνωστής-άγνωστης πόλης και μαζί ανθρώπινους χαρακτήρες που προσφέρουν τη δική τους νοστιμιά στην καθημερινότητά μας. «Τα οπωροφόρα της Αθήνας», όπως είναι ο τίτλος της ταινίας, βασίζονται στο ομώνυμο μπεστ σέλερ του Σωτήρη Δημητρίου. Στις κινηματογραφικές αίθουσες τα «Οπωροφόρα» θα ανθίσουν στις 7 Οκτωβρίου με τη φιλοδοξία να φωτίσουν-αυτό κι αν το έχουμε ανάγκη!- τη χαρούμενη, αισιό-

δοχη πλευρά της ζωής. Γιατί, όπως λέει ο δημιουργός τους, «οι καθημερινοί άνθρωποι της πόλης είναι γκριζοί κι εγώ ήθελα να κάνω μια έγχρωμη ταινία, γεμάτη με χιούμορ της ζωής». Από τους πλέον παραγωγικούς σκηνοθέτες ο Νίκος Παναγιωτόπουλος δεν ψαχάει στιγμή. Με την ολοκλήρωση της ταινίας κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Πατάκι το αυτοβιογραφικό του βιβλίο «Από το καλάθι των αχρήστων». Μια απολαυστική περιήγηση στο δημιουργικό του κόσμο που απλώνεται σε μύθους της εποχής και κινήματα, στις ταινίες και τις ιδέες του, με μια γλώσσα που σε «αρπάζει». Και επειδή, όπως έχει δηλώσει, κάθε χρόνο θα γυρίζει και μια νέα ταινία, η επόμενη «ετοιμαστείτε!» θα μας μεταφέρει στο 4000 μ.Χ. Παρά με «μια μεγάλη αγάπη που έζησε μετά το θάνατο»...

«Αν οι άνθρωποι δεν αλλάζουν τη στάση τους απέναντι στην ύπαρξη, που είναι εντέλει η πολιτική, δεν περιμένω σπουδαία πράγματα» λέει ο Νίκος Παναγιωτόπουλος. Πάνω, το εξώφυλλο της αυτοβιογραφίας του σκηνοθέτη «Από το καλάθι των αχρήστων»

«η ανατροπή κάθε βεβαιότητας δεν είναι παρά θέμα χρόνου». Η διαπίστωσή σας έχει να κάνει και με τα νέα δεδομένα, τα νέα «φρούτα» που μας προκρίψαν, όπως το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο; Είναι μια πεποίθηση που απέκτησα με τα χρόνια. Έχει να κάνει με όλα.

Τι έφταίξε, πιστεύετε, και φτάσαμε ως εδώ; Δεν είμαι πολιτικός αναλυτής και πρέπει να σας πω ότι αναπτύξα σφοδρά όλους τους πολιτικούς αναλυτές.

Και στο βάθος του τούνελ, τι; Αν οι άνθρωποι δεν αλλάζουν τη στάση τους απέναντι στην ύπαρξη, που είναι εντέλει η πολιτική, δεν περιμένω σπουδαία πράγματα.

Ποια είναι η γνώμη σας για την πρόσφατη κινηματογραφική κίνηση διαμαρτυρίας που κατέληξε στα βραβεία της Ελληνικής Ακαδημίας Κινηματογράφου; Δεν μου αρέσουν τα βραβεία, οι ενόσεις, ούτε καν οι ομάδες. Αν υποφέρω από κάτι δεν είναι από την ομίχλη αλλά από τη διαύγιά μου.

Έχετε δηλώσει πως κάθε χρόνο θα γυρίζετε και από μια ταινία. Έχετε σκεφτεί το επόμενο βήμα σας; Πρόκειται να γυρίσω αρκετά σύντομα μια ταινία «ημειπιστημονικής φαντασίας», αφού το πρώτο μέρος διαδραματίζεται στις αρχές του εικοστός αιώνα και το δεύτερο στο 4000 μ.Χ. Θα λέγεται «Η κοιλιά των ρόδων» και είναι η ιστορία μιας μεγάλης αγάπης που έζησε μετά το θάνατο.

ΕΥΝΕΤΕΥΣΗ ΣΤΟΝ
ΑΝΤΩΝΗ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗ
 akaratzaf@eveto.gr

Η νέα σας ταινία μάς καλεί σε διαδρομές ανάμεσα στα οπωροφόρα της Αθήνας. Τι σηματοδοτούν αυτές οι διαδρομές; Έχω κινηματογραφήσει την Αθήνα οριζόντια και κάθετος. Στο «Delivery» έδειξα τη σκοτεινή πλευρά της πόλης, στα «Οπωροφόρα της Αθήνας» δείχνω τη φρενιότητα της πλευρά. Ας πούμε ότι «Τα οπωροφόρα της Αθήνας» είναι το αντι-«Delivery». Μια Αθήνα νοσταλγική, ασταία, γεμάτη «φρούτα», κυριολεκτικά και μεταφορικά.

Μας δείχνετε μια Αθήνα ανθρώπινη, γλυκιά και νοσταλγική. Γιατί οι περισσότεροι από εμάς δεν βλέπουν αυτή την πλευρά; Ξέρετε, βλέπει κανείς αυτό που θέλει να δει. Ο Σοφοκλής λέει: «Ο,τι ψάχνεις, το βρίσκεις. Ο,τι δεν ζητάς, ξεφεύγει».

Τελικά, πού βρίσκονται τα πιο γευστικά μυστικά της Αθήνας; Θα μας αποκαλύψετε ορισμένα; Από σκυλιές είναι γεμάτα τα ερεπωμένα νεοκλασικά. Μουρίες αλλά και μουσουλές και αναρχοχόμενα κλίματα βρίσκεις παντού στο κέντρο. Προχθές στη Βασιλίσσης Σοφίας, μπροστά στην αυγουστιάκι προεβεί, μια ομάδα μελαφόν ανδρών, περιμένοντας στην ουρά με τις αιτήσεις τους στα χέρια, είχε ανέβει πάνω στις μουρίες και ρήμαζε τα μούρα. Φραγκοσκιάς, ροδιές, βερκοκίες, συντάς σε κάθε σου βήμα, ανάλογα. Στο Λεκαβίττο, στο Φάληρο, στο Κολωνακί...

Γιατί είσαυτε με τα «οπωροφόρα» και όχι με τους καθημερινούς ανθρώπους;

Γιατί οι καθημερινοί άνθρωποι της πόλης είναι γκριζοί κι εγώ ήθελα να κάνω μια έγχρωμη ταινία, γεμάτη με χιούμορ της ζωής.

Σε τρεις ταινίες σας η Αθήνα φιγουράρει στον τίτλο και στην υπόθεση. Με τα «Οπωροφόρα» ολοκληρώνεται μια τριλογία; Πράγματι, μετά το «Πεθαίνοντας στην Αθήνα» και το «Αθήνα-Κωνσταντινούπολη», με τα «Οπωροφόρα της Αθήνας» κλείνει μια τριλογία. Όμως οι λογαριασμοί μου με την πόλη δεν τελειώνουν εδώ.

Τι σας ελκύει σ' αυτή την πόλη; Την αγάπé. Είναι σαν να με ρωτάτε γιατί αγαπώ τη μητέρα μου.

Υπάρχει κάτι που σας απωθεί; Πολλά μπορεί να με απωθούν, αλλά της τα συγχάρω.

Στο αυτοβιογραφικό βιβλίο σας «Από το καλάθι των αχρήστων» γράφετε ότι τα χρήματα που επενδύονται στον κινηματογράφο τον κάνουν όλο και πιο πολύ μια τέχνη συντηρητική. Πιστεύετε ότι τα χρήματα δημιουργούν δεσμοφύσεις κι εξαρτήσεις; Τι αντιπροτείνετε;

Τι νομίζετε, ότι οι μεγάλοι παραγωγοί που επενδύουν στον κινηματογράφο το κάνουν για να εκραστούν οι σκηνοθέτες; Η τέχνη του κινηματογράφου είχε πάντα δύο εχθρούς: το χρήμα και την προπαγάνδα.

Στο προλογικό σας σημείωμα στο ίδιο βιβλίο σημειώσατε πως

«Τα οπωροφόρα της Αθήνας»

Σκηνοθεσία-σενάριο (βασισμένο στο ομώνυμο βιβλίο του Σ. Δημητρίου): Νίκος Παναγιωτόπουλος
 Διεύθυνση φωτογραφίας: Πάργος Φρέντζος
 Μουσική: Σταμάτης Κραουνάκης
 Πρωταγωνιστούν: Λευτέρης Βογιατζής, Νίκος Κουρής, Αλεξία Καλτσιάκη.

Ο Λευτέρης Βογιατζής σε σκηνή από την ταινία «Τα οπωροφόρα της Αθήνας»